

ב ע ר ו ב י ו ם

ספורים של מ. סתוי, הוצאת נ. טברסקי

מז מארבו. סתוי מתארו ביד אמן
היודעת סיד ההתאפקות. ואין הכול
אם בחלון יבוא (התאם) או בסתרי
רעם יתלונן (ביום קיץ).

אותה אהבה עמוקה אשר רוחש
סתוי לאדם ולאדמה תחתיו. לנוף
ולבהמה. מגשרת בין עולם הילדות
שם וה"ש" אשר בכאן. נצחית הארץ
מה ונצחיים השרשים אשר יכה בה
העובד את אדמתו. אך כאן מואל
הכל באור חדש, כי על כן הכפר העב'
רי הוא זה.

ר. רבינוב

טוטים על פשטותם הקלאסית. ומכאן
הליריות המחלחלת בין השטין וה'
מבשמת את העמודים בבשמו של
עצב יהודי.

מעטה-שלוה מכסה, לכאורה, לכל
מעגלות-הייחס של גיבוריו. אך מחמת
לדוק השאננות הזביטחה מקננת תחר'
שת הגורליות של האדם באשר הוא
אדם בכל זמן ומקום: ואלוה תצדף
גם תחושת החרדה של יהודי באשר
הוא יהודי בתוך עולם של גויים
(ראה: "לקבר ישראל").

המות בספורי סתוי מזנק במפתיע

מה הוא ייחודו של ספר זה? הוי
אומר: הנו. מקרקעית נפשו העלה
מ. סתוי את דמויותיו הנלבבות ושיב'
ען במסגרת סיפורו באהבת-אמת וב'
רחמים גדולים. והקורא הנאמן מת'
רפק אף הוא עם המתבר על יהודים
טובים יודעי עמל ואוהבי תורה המער'
רים באדמת-נכר מדושנה והנושמים
חיות ואצילות גם יחד. במיוחד נזיק
האור של הביטוי על דמות האם
והאשה היהודיה. קול דממה דקה עולה
מן היותה על סבלה. אלמת ויקרות'
רוחה - על כן נוגים הם כה השר'